

## ВТОРА ГЛАВА

### СЪВЕЩАНИЕ С ДЪВЧАЩИТЕ

Събуди я един толкова внезапен и силен удар, че ако не лежеше на мекото легло, навярно щеше да се нарани. Дори така от сътресението дъхът ѝ спря и тя се запита какво ли се е случило. Тото навря студено-то си носле в лицето ѝ и жално зави. Дороти седна и забеляза, че къщата е спряла да се движи. Вече не беше и тъмно – от прозореца нахлуваше ярка слънчева светлина и заливаше стаята. Дороти скочи на крака и с Тото по петите изтича и отвори вратата.

В следващия миг извика от удивление и се огледа наоколо, а очите ѝ се разтвориха още по-широко да поемат прекрасната картина.

Циклонът бе положил къщата на земята – доста нежно като за циклон – на едно невероятно красиво място. Навсякъде наоколо имаше чудесна зелена трева и внушителни дървета с едри и сочни плодове. Тревата бе изпъстрена с великолепни цветя, а по дърветата и храстите подскачаха и чуруликаха птици с ярки и пъстроцветни пера. Недалече едно поточе проблясваше и ромонеше между зелени брегове и за малкото момиче, живяло толкова дълго сред сухата, сива прерия, шепотът му звучеше като песен.

Докато поглъщаше с очи необичайната и прекрасна гледка, Дороти забеляза, че към нея се приближават няколко от най-чудноватите същества, които изобщо бе виждала. На ръст бяха по-малки от възрастните, с които бе свикнала, но не бяха и прекалено ниски. Всъщност изглеждаха високи колко-

то нея – Дороти бе доста израснала за възрастта си – въпреки че очевидно бяха много по-стари.

Групата се състоеше от трима мъже и една жена, всички странно облечени. Носеха високи конусовидни шапки с периферии, към които бяха пришити малки звънчета, и те сладко звънтяха при всяко движение. Шапките на мъжете бяха сини, а на жената бяла; бяло беше и драпираното наметало, което се спускаше от раменете ѝ. То бе цялото обсипано със звездички, които блестяха на слънцето като диаманти. Дрехите на мъжете имаха същия син цвят като шапките, ботушите им бяха добре излъскани и подвити-ят им горен край бе също в наситено синьо. Дороти си помисли, че мъжете трябва да са на възраст колкото чичо Хенри, защото двама от тях имаха бради. Ала дребничката жена несъмнено бе много по-стара: лицето ѝ бе покрито с бръчки, косата ѝ бе почти бяла, а движенията ѝ доста сковани.

Когато странниците наближиха къщата, спряха и започнаха да си шепнат нещо, като че ли се бояха да пристъпят по-наблизо. Дребничката възрастна жена обаче отиде до Дороти, ниско се поклони и каза с приятен глас:

– Най-благородна Магьоснице, добре дошла в страната на Дъвчащите. Безкрайно сме ти признателни за това, че уби Злата магьосница от Изток и освободи народа ни от робство.

Дороти изслуша това приветствие с голяма почуда. Какво ли имаше предвид дребната жена, като я наричаше магьосница и твърдеше, че е убила Злата магьосница от Изток? Дороти бе само едно невинно и послушно дете, което циклонът бе отвел на много мили от дома, а и никога през живота си не бе убивала нищо.



Тъй като дребничката жена очевидно очакваше отговор, Дороти каза колебливо:

– Много сте любезна, но трябва да има някаква грешка. Нищо не съм убивала.

– Всъщност я уби къщата ти – отвърна, смеейки се, нейната събеседница, – а то е все едно. Погледни! – продължи тя и посочи към ъгъла на къщата. – Ето пръстите на краката ѝ все още стърчат под дъските.

Дороти погледна нататък и изписка от уплаха. Наистина, точно под най-долната голяма ъглова греда се подаваха два крака, обути в сребърни обувки с остри върхове.

– Олеле! Олеле! – извика изумена Дороти и заключи ръце. – Къщата я е затиснала. Какво ще правим сега?

– Нищо – отвърна спокойно дребничката жена.

– Но коя е тя? – попита Дороти.

– Както казах, тя беше Злата магьосница от Изток – отговори жената. – От много години държеше Дъвчащите в робство и ги принуждаваше да работят за нея денем и нощем. Сега те всички са свободни и го дължат на теб.

– Кой са Дъвчащите? – попита Дороти.

– Народът на страната на Изток, където управляваше Злата магьосница.

– И Вие ли сте Дъвчаща? – попита Дороти.

– Не, но съм им приятелка. Живея в страната на Север. Когато видяха, че Злата магьосница от Изток е мъртва, изпратиха ми бърз куриер и аз пристигнах веднага. Аз съм Магьосницата от Север.

– Майчице! – извика Дороти. – Истинска магьосница ли сте?

– Разбира се – отвърна дребната жена, – само че съм добра магьосница и хората ме обичат. Силата ми не е толкова голяма, колкото на Злата магьосница от Изток, иначе сама бих ги освободила.

– Но аз мислех, че всички магьосници са лоши – каза момиченцето, доста уплашено от срещата с истинска магьосница.

– О не, това е голямо заблуждение. В земята на Оз имаше само четири магьосници и две от тях, които живеят на Север и на Юг, са добри. Знам това със сигурност, защото аз самата съм една от тях и не мога да греша. Двете от Изток и от Запад бяха наистина лоши. Но след като ти уби едната от тях, в цялата земя на Оз остана единствено Лошата магьосница от Запад.

– Само че – каза Дороти след кратък размисъл – леля Ем казва, че всички магьосници са умрели отдавна, преди много години.

– Коя е леля Ем? – попита дребната жена.

– Леля ми, която живее в Канзас. Аз дойдох оттам.

Магьосницата от Север остана известно време замислена с наведена глава и очи, втренчени в земята. После вдигна поглед и каза:

– Не знам къде е Канзас, никога преди не съм чувала да се споменава това име. Кажете ми, цивилизована страна ли е?

– О, да – отвърна Дороти.

– Тогава това обяснява всичко. Мисля, че в цивилизованите страни не са останали никакви магьосници, вещици или вълшебници. Но работата е там, че страната на Оз никога не е била цивилизована, защото сме откъснати от останалия свят. Затова тук все още се срещат магьосници и вълшебници.

– Кой са вълшебниците? – попита Дороти.

– Самият Оз е Великия вълшебник – каза Магьосницата от Север, като сниши гласа си до шепот. –

Той е по-могъщ от всички нас, взети заедно. Той живее в Изумрудения град.

Дороти се канеше да зададе друг въпрос, но в този момент Дъвчащите, които дотогава стояха възпитано отстрани, нададоха силен вик и започнаха да сочат към ъгъла на къщата, където лежеше Злата магьосница.

– Какво става? – попита дребната жена, погледна нататък и започна да се смее.

Краката на мъртвата магьосница бяха изчезнали. Останали бяха само Сребърните обувки.

– Беше толкова стара, че се изпари от слънцето – обясни Магьосницата от Север. – Това е краят ѝ. Но Сребърните обувки са твои и ти имаш право да ги носиш.

Тя се наведе, взе обувките, отърси ги от прахта и ги подаде на Дороти.

– Магьосницата от Изток много се гордееше с тези Сребърни обувки – каза един от Дъвчащите. – Смята се, че притежават някакви магически свойства, но никой не знае какви точно.

Дороти отнесе обувките в къщата и ги постави на масата. После отново излезе при Дъвчащите и каза:

– Много искам да се върна вкъщи при леля и чичо, защото знам, че ще се тревожат за мен. Можете ли да ми помогнете да намеря пътя?

Дъвчащите и Магьосницата първо се погледнаха един друг, после се обърнаха към Дороти и закла-тиха глави.

– На Изток, недалеч оттук – каза един от тях, – има голяма пустиня и никой, който я е пресичал, не е оцелял.

– Същото е и на Юг – каза вторият. – Бил съм

там и съм я виждал с очите си. На Юг е страната на Квадратните.

– Чувал съм – каза третият, – че и на Запад е същото. А земята, обитавана от Мигащите, се управлява от Злата магьосница от Запад и тя ще те зароби, ако ѝ се изпречиш на пътя.

– На Север е моят дом – каза дребничката възрастна жена – и той граничи със същата обширна пустиня, която заобикаля земята на Оз. Боя се, мила моя, че ще трябва да останеш да живееш при нас.

Като чу това, Дороти се разплака, защото се чувстваше самотна сред тези чудновати хора. Сълзите ѝ явно натъжиха добродушните Дъвчащи, които веднага извадиха кърпичките си и също започнаха да хлипат. Дребната възрастна жена свали шапката си, закрепил острия ѝ връх на края на носа си и със сериозен глас преброи до три. На „три“ шапката се превърна в плоча, върху която с едри бели тебеширени букви беше написано:

*„Дороти трябва да отиде в Изумрудения град.“*

Дребната възрастна жена свали плочата от носа си, прочете написаното и попита:

– Дороти ли се казваш, мила моя?

– Да – отвърна момиченцето, като погледна към нея и избърса сълзите си.

– Тогава трябва да отидеш в Изумрудения град. Може би Оз ще ти помогне.

– Къде е този град? – попита Дороти.

– Намира се точно в средата на тази страна и там управлява Оз – Великия вълшебник, за когото ти споменах.

– Добър човек ли е? – попита притеснено момиченцето.

– Той е добър вълшебник. Не мога да кажа дали е човек, или не, защото никога не съм го виждала.

– Как да стигна дотам? – попита Дороти.

– Пеша. Пътят е дълъг и минава както през хубави, така и през тъмни и страшни места. Обаче аз ще приложа всичките си магически умения, за да те предпазя от зло.

– Не бихте ли дошли с мен? – помоли момиченцето, което бе започнало да счита дребничката възрастна жена за своя единствена приятелка.

– Не, не мога – отвърна тя, – но ще те целуна и никой няма да посмее да нарани човек, целунат от Магьосницата от Север.

И тя се приближи до Дороти и нежно я целуна по челото. По-късно Дороти установи, че там устните ѝ са оставили блестящ кръгъл отпечатък.

– Пътят към Изумрудения град е покрит с жълти плочи – каза магьосницата, – така че няма да се изгубиш. Когато отидеш при Оз, не се страхувай, а му разкажи историята си и го помоли да ти помогне. Довиждане, мила моя.

Тримата Дъвчаци направиха нисък поклон, пожелаха ѝ приятен път и се отдалечиха между дърветата. Магьосницата приятелски кимна с глава към Дороти, завъртя се три пъти на лявата си пета и изведнъж изчезна за голямо удивление на Тото, който шумно залая подире ѝ, въпреки че в нейно присъствие не бе посмял дори да изръмжи.

Дороти обаче очакваше, че ще изчезне именно по този начин (нали бе магьосница) и ни най-малко не се изненада.